

Jiří opět někde létá… což jest riziko, když váš kolega chatař disponuje vznášedly a snášedly… křídly a padáky… Inu což! Napíšu vám sama! Však je také o čem! Chata Dr. Hrstky pod Štramberskou Trúbou totiž vzkvétá.

Hosté se s námi již tradičně veselí každý pátek a sobotu, ponejvíce pak v hodinách, kdy zbytek světa dvéře zavírá, tedy mezi desátou večerní a třetí ranní…

Minulý týden jsme podnikli spontánní výpravu do krajů skotských, za tamějšími melodiemi a rytmy, písněmi a tanci a za sebe mohu objektivně svědomitě říci, že starosti všedních dní nám byly na hony vzdáleny a že smích Opravdu Léčí! Ostudně nastydlý školník Valašské Královské univerzity zapomněl na bolest, zapomněl na útrapy v hrdle a kromě dozoru nad několika zpozdilými studenty stihl naše společenstvo pobavit britským folklórem v podobě bujarého křepčení…

A kdyby jen on! Pánové studenti na sebe taktéž nenechali parket dlouho čekat… no co vám mám vykládat! Radost pohledět! Mužové sliční, hudba tradiční, srdce plesá! Ta noblesa!

Tuto sobotu jsme zase s místí omladinou zavítali jižněji a to k samému srdci Afriky! Kdo měl ruce, v buben třískal, kdo měl nohy, vířil v kole, kdo je neměl, ten jen vřískal, ostatní při našem stole...jedli, pili, pobývali, v pauzách živě povídali...

Kolem jedné jsme africké rytmy opustili a pánové i dámy se střídavě chápali kytary a hrálo se a zpívalo! Joj, další překrásný večer v milé společnosti…

Inu tož tak, milí hosti!
Bez radosti není ctností…
Těšíme se na Vás, celá Truba, naráz!
Věrka, spokojená šenkérka

Věrka Vocilková